

Zprávy a oznámení

Kněžský den

V úterý 13. června se místo pravidelného školení mladých kněží koná v Českých Budějovicích kněžský den. Důsledek pro Rožmitál je ovšem stejný. V tento den zde nebude slavena mše sv. Intenci odsloužím v Českých Budějovicích.

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 15. června bude v rožmitálském domově důchodců opět sloužena mše sv. Začátek bude v 15.00 hod. v kapli domova.

Společenství mládeže

Společenství mladých se na faře sejde tentokrát v sobotu 17. června od 19.15 hod.

Slavnost Božho Těla

Jako v loňském roce, bude i letos slavnost Těla a Krve Páně přeložena na následující neděli. Slavnostní eucharistický průvod ke čtyřem oltářům a svátostné požehnání se tedy bude konat na závěr mše sv. 18. června ve Starém Rožmitále.

Sbírka na bohoslovce

V neděli 18. června (slavnost Těla a Krve Páně) bude sbírka určena na náklady spojené se studiem bohoslovců českobudějovické diecéze.

Kněžské svěcení

Pro naši diecézi bude letos vysvěcen pouze jediný kněz a to Mgr. Jan Turek. Svátost kněžství přijme v českobudějovické katedrále v sobotu 24. června. Začátek slavnosti je v 10.00 hod. Primici oslaví v neděli 2. července ve 14.00 hod. v kostele sv. Jakuba v Prachaticích. Podpořte prosím tohoto novokněze modlitbou a případnou účastí na jeho svěcení či primici.

První sv. přijímání

Sedm dětí z naší farnosti letos přistoupí k 1. svatému přijímání. Stane se tak při nedělní mši sv. dne 25. června. Provázejte je k tomuto důležitému a krásnému okamžiku svými modlitbami.

Úmysly mší svatých od 12. do 25. června 2006

Ranní mše sv.	R: Ne 8.30 hod.	R – farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
	m: Čt 8.00 hod.	m – městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv.	M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.	M – městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
	V: Pá 17.00 hod.	V – kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 12.6.	mše sv. není	Po 19.6.	mše sv. není
Út 13.6.	mše sv. není	Út 20.6.	Za Aloise Kortschika, dvě manželky, rod Kortschiků a Žárů
St 14.6.	Za † Annu Weinfurterovou	St 21.6.	Na dobrý úmysl
M		M	
Čt 15.6.	Za rodinu Kozákovu a Korejškovou	Čt 22.6.	Za Františku a Josefa Drechslerovy
M		m	
Pá 16.6.	Za Ludvíka Brožka a d. v o.	Pá 23.6.	Za Františka Plasa a rodinu Plasovu
M		M	
So 17.6.	Za Jana Zíba a celý rod, Josefa Trčku a celý rod	So 24.6.	Za Jana Balihara, manželku Františku a dceru Miladu
M		M	
Ne 18.6.	Za Barboru Jeníčkovou, manžela a děti	Ne 25.6.	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a d. v o.
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 21. 6. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 11 Ročník III

11. června 2006

Z kázání P. Halíka na Slavnost Těla a Krve Páně

Jeden významný představitel filozofického materialismu, Ludwig Feuerbach, napsal: „Člověk je to, co jí.“ A jeden pravoslavný teolog touto větou začíná svůj článek o eucharistii. Možná to pro nás může nejdřív znít cize, ba pohoršlivě, protože jsme ještě natolik idealisti či natolik žijeme v onom novověkém – poněkud schizofrenním – rozdělení lidských záležitostí na věci tělesné a duševní, že se ztotožňujeme jenom s tím „duševním“, „rozumovým“ a tělo je pro nás „objekt“ – obiectum, něco, co překáží.

Avšak tajemství Vtělení jde až tak hluboko: ten, který se stal tělem, stal se i chlebem našeho života. Jaký div, že když o tom poprvé hovořil na veřejnosti, mnozí od něj zhnusně odešli: „Co je to za tvrdou řeč? Kdo to může poslouchat?“ Nicméně: možná neodcházíme předčasně, zkusme uvažovat o tajemství eucharistie, Těla a Krve Páně, z různých úhlů. Jednu cestu by mohla tvořit úvaha nad nejrůznějšími obrazy pokrmu v Bibli.

Není náhodou, že mnohé velké události, které se dějí mezi Bohem a lidmi, jsou v Písmu spojovány s pokrmem. Dokonce i „prvotní hřích“ se děje formou jedení jablka. Jídlo je tajemná věc. Není tak banální, jak se zdá nám, pokud jsme jeho smysl redukovali jen na „uspokojování biologických potřeb“. Jídlo je proces, v němž se něco, co je vnější, stává součástí nás samých; něco do sebe přijímáme a proměňujeme to. Chléb je ta nezákladnější potravina, potravina všech, potravina chudých, to, co dává život hladovému a dělí tak život od smrti.

Jídlo také zakládá a upevňuje společenství. Společenství stolu je zvlášť významné pro všechny jižní a orientální kraje. Neznají „fast food“, spěšné hltání, ať už ve formě Macdonaldových restaurací nebo od Sovětů převzatých bufetů. Není to žádné jídlo v anonymním kolektivu; v Knize žalmů čteme: „Za stolem hříšníků nesedám.“ Sedět s někým za stolem znamenalo mít s ním společenství – a člověk ručil za ty, kdo byli u jeho stolu.

Mnoho Ježíšových podobností se týká hostiny, často hostiny svatební. Ježíš udělal na svatební hostině v Káni svůj první zázrak a také často učil při stole. Svůj stůl rozšiřuje, ke svému stolu zve i ty, které nikdo ke stolu nezval – i hříšníky a chudé, zmrzačené. Jeho stůl je otevřen.

A tak není divu, že ten poslední čin, kdy vyhlašuje a uzavírá novou smlouvu, se rovněž děje v čase hostiny, hostiny s těmi nejméně jasnými. Je tam především jeho Dvanáct. Ježíš, když jim rozlamuje chléb a podává kalich vína, tak rekapituluje celý smysl svého života. Byl vždycky tím, kdo se cele dává, nešetí se, nechá se stravovat. Ukazuje tím zároveň smysl své smrti: ve smrti bude pohlcen, spotřebován – a přesto ta smrt není něčím absurdním: dává život, zakládá společenství. Především ve své smrti, ve své oběti, se Ježíš stává skutečně tím chlebem, který se rozdává, jeho krev je vínem, které se rozlévá.

To je tedy jeden rozměr eucharistie: symbolizuje, zpřítomňuje Krista rozdávajícího se do krajnosti. Celý „pohyb“, rytmus jeho života a jeho smrti je obsažen v eucharistii. Eucharistie je jakoby nabitá touto energií lásky, která postupovala jeho životem a vrcholí v jeho smrti a bude dovršena vítězstvím, které nazýváme zmrtvýchvstání. Eucharistie bude vždy ukazovat dozadu, do dějin, na Ježíšovu smrt: kdykoliv jíme z tohoto chleba a pijeme z tohoto kalicha, zvstujeme smrt

Páně. Avšak eucharistie je zároveň „vyhlídkou do budoucnosti“, je aperitivem hostiny Božího království – „předchutí“, říkal svatý Tomáš Akvinský. Je závdavkem, poukazuje k té nové hostině, k oné vrcholné recepci všeho spaseného stvoření – až bude Bůh všechno ve všem. Nyní jsme jen poutníci na cestě k tomuto cíli – a dostáváme v eucharistii sílu na tuto cestu. Eucharistie je chléb poutníků – „panis viatorum“.

Ano, chléb lidí na cestě – není to nějaká odměna premiantů Boží školy! Typická otázka katolika: „Kolik ještě mohu hřešit, abych ještě směl jít ke svatému přijímání?“, je pěkně zvrhlé uvažování! Člověk by se spíš měl ptát, je-li poutníkem, chce-li opravdu jít po té Boží cestě, anebo chce-li „neumazán“ věčně dřepět v bezpečném koutě.

Jistě, člověk potřebuje být s Bohem smířen; pokud s ním žije ve vědomém nepřítelství a smířit se nechce, pak by přijetí pozvání ke Kristovu stolu bylo líz. Pak by člověk působil jako ten, který zkratkovitě přijal neočekávané pozvání ke svatební hostině, ale nevážil si ho ani tak málo, že se neobtěžoval si vzít svatební šaty.

Ale pokud kráčíme po cestě následování a toužíme po Bohu, pak i při vědomí svých slabostí s pokorou přijímejme tento pokrm poutníků, vždyť ho potřebujeme abychom mohli jít dál. Eucharistie je také lék – především na všechny naše „vnitřní nemoci“ a slabosti, na naše zranění. Je to nápoj, který tísí mnohé záry a žízň uvnitř nás, přináší pokoj, uklidnění, obmývá a posiluje. A proto ho potřebujeme zvláště tehdy, když si uvědomujeme, jak jsme vzdáleni od cíle, po kterém toužíme. Eucharistie má tedy také rozměr přítomnosti: teď, v tomto okamžiku mé životní cesty, uprostřed těchto otázek a těchto problémů, uprostřed úkolů a těchto úvah, plni těchto radostí a bolestí, právě dnes přicházíme ke Kristu – a on do tohoto konkrétního okamžiku vstupuje, aby ho naplnil ze svých věčných darů. Ten okamžik přijímání jakoby zrušil prchavost času – nechává vstoupit Krista, který jest, který byl a který přijde.

Přijímáme tělo Kristovo a přijímáme jeho krev. Jeho krev koluje v našem těle: my jsme nyní v Kristu pokrevní příbuzní. Jsme s ním spojeni a jsme tak spojeni navzájem: jsme bratry a sestrami. Spojuje nás jedna krev a jedno tělo. Eucharistie je základ toho, že k sobě patříme přes všechnu naši různost. Je tu už základ, z kterého může růst naše přátelství, naše spolupráce, síla překonávat všechno odcizení a konflikty. Když přijímáme eucharistii, nepřijímáme pouze Krista samotného, „izolovaného“, přijímáme zároveň i ty druhé.

Eucharistie si bere za hmotný základ chléb a víno, plod země a plod lidské práce – plod přírody a plod kultury – obě tyto skutečnosti posvěcuje. Eucharistie je částíčkou hmotného vesmíru – má svůj kosmický rozměr, jak zdůrazňoval otec Teilhard de Chardin. Ale zároveň je chléb a víno produkt lidské péče, činnosti, práce, kultury – to všechno je také vtaženo do toho eucharistického dění.

V naší české tradici, v svatováclavských legendách, čteme, že kníže šlapal vinný lis a připravoval chléb, aby měl co největší účast na eucharistii. I tato příprava hostií a vína byla vždy jakýmsi posvátným dějem: dala se v klášterech, měla svůj řád, zpívaly se při ní žalmy. Ale eucharistie má i své „doznívání“ – v prvním křesťanském společenství po slavení eucharistie vždy následovala agapé – „hody lásky“. Věřící přinášeli své pokrmy, sdíleli je mezi sebou, radovali se spolu – toto společenství bylo jakýmsi přirozeným rozšířením eucharistie. Je vlastně smutné, když se dnes mnohdy lidé po mši hned rozejdou, tak anonymně, jako se rozejdou po představení v kině a ani nevnímají, že tam s nimi byli druzí lidé.

Dnes tedy s celou církví děkujeme Pánu za tento jeho dar, za to, že s námi uzavřel novou smlouvu ve své krvi, za to, že nám v eucharistii zjevil smysl svého života a své smrti a že plody svého života a své oběti vnáší do našeho života stále znovu. Protože my tu smlouvu s ním stále znovu porušujeme, potřebujeme ji stále obnovovat. A kdykoliv slavíme eucharistii, obnovujeme tuto věčnou smlouvu. Obnovujeme ten základní vztah, z kterého žijeme, z kterého vyrůstá naše křesťanská existence. Děkujeme za to, že když ho přijímáme, přijímá on nás a že zároveň přijímáme své bratry a sestry a oni přijímají nás. Prosme, abychom každou mší udělali nový krok k porozumění tomuto tak hlubokému a mnohovrstevnému tajemství. Amen.

Z historie 35. část – P. Josef Bouše (7.)

Rok 1905, významný díky konsekraci městského kostela, přinesl kromě této ještě řadu dalších událostí důležitých tentokrát především pro okolní vsi – jmenovitě Věšín a Sedlci. Ale k tomu se dostaneme až příště. Vraťme se tedy pěkně na začátek.

Velké závěje v lednu a únoru poškodily „cihlový plot“ za farní zahradou a „u splávu“. „Na žádost duchovního správce povolil Jeho Eminence na opravu jeho 192 K. Dovoz hmot obstaral beneficiat (21 K 80 hal.).“ Rok tedy začal pracovně.

Jako vždy na začátku roku rozhodl pisatel i nyní klimatické podmínky jara 1905. „V měsíci dubnu bylo počasí deštivé, takže jarní setba se až do máje protáhla. Ozimy dobře přezimovaly. Stromy hojně v květnu kvetly. V druhé polovici května a v červnu nastalo počasí v noci chladné a ve dne suché, takže jarní obilí a tráva na lukách tím trpěla. Nepřijde-li brzká vlaha, bude to pro jarní obilí a brambory opět velká škoda. Také otavy jetelové, ano i na posekaných lukách by nebyly.“ A než se dostaneme k tomu, jak to s počasím dopadlo, zmíníme ještě dar od Eucharistického spolku. Tentokrát byl farní chrám za odvedených 48 Korun obdarován bílou „kasulí s příslušenstvím“. Kanonická vizitace se uskutečnila 19. června, podepsán je opět V. Jíně, biskupský vikář blatenský, generální kanonická vizitace pak 9. října s podpisem „+ Martinus Josephus, episcopus“. Protože v roce 1885, kdy se Martin Josef Říha stal biskupem, řešili v kronice zcela jiné věci – spor o městskou kapli, úplně zapomněli jeho zvolení zmínit. Učíme to alespoň ve zkratce za ně.

Martin Josef Říha byl v pořadí již šestým českobudějovickým biskupem, nástupcem Františka Schönborna, který byl v roce 1885 jmenován pražským arcibiskupem. Narodil se 11.11.1839 v Oslově u Písku. Na byl kněze vysvěcen 27.7.1862 v Českých Budějovicích. Dne 11.6.1869 promoval na univerzitě ve Vídni na doktora teologie, od 1.10.1871 byl profesorem morální teologie na bohosloveckém učilišti v Českých Budějovicích. Biskupem jmenován 7.7.1885, dne 27.7.1885 potvrzen papežem Lvem XIII., konsekrován a intronizován 6.9.1885 v katedrále v Českých Budějovicích svým předchůdcem, arcibiskupem Františkem Schönbornem. Zemřel 7.2.1907, pohřben byl v Českých Budějovicích na hřbitově u sv. Otýlie.

A nyní tedy dozrál čas na to říci si, jak to dopadlo s počasím. Zapršelo či nezapršelo? Odpověď ve farní kronice najdeme na fol. 113: „Léto bylo suché, takže jaře nemohly se vyvinout a dobře vymetat. Sláma jará zůstala krátká, bylo jí málo. Zrno zakrnělo také. Bylo více zaděnek =zadina, tj. odpad, (nevyvinuté, zaschlé zrní a semena plevele) při výmlatu a čištění obilí – pozn.). Ozimní obilí se ještě dosti zdařilo. Otav následkem sucha bylo také málo.“ Když byla vlaha potřeba, nepřišla. A jak to tak bývá u počasí, tu a tam přichází občas poněkud nevhod. A to se právě v popisovaném roce stalo v míře vrchovaté. „Podzim nastal v měsíci říjnu mnoho deštivý. Kdo si nepospíšil se setím ozimu, těžko pak zaseval. Nastaly také brzy zimy, mrazy. Lidi za mrazu a poletování sněhu vybírali brambory. Brambor urodilo se hojnost.“

Ale nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. A ono to nebylo tak málo. I když počasí předvádělo každý rok, co dovede, již delší dobu vládl v naší zemi mír a klid. Lidé beze strachu o život svůj i svých blízkých hospodařili, jak nejlépe mohli, a i když jim počasí jistě ztrpčovalo jinak poklidný život, nebyla to žádná tragédie. Ta se teprve chystala. V této době totiž přicházeli na svět ti, jejichž dětství a mládí ovlivnila 1. světová válka, v níž ztratili řadu svých blízkých, dočkali se sice samostatnosti českého státu, ale jejich nejlepší léta zničila druhá světová válka. A pokud přežili a nesehnuli hřbet, dožili svůj život v době komunistického útlaku a nesvobody. A tak se ptejme, kde vzali sílu to všechno vydržet? Snad jí alespoň část načerpali v oněch relativně bezstarostných deseti, patnácti letech, která prožili v období, jež právě popisujeme. Čekaly na ně těžké životní zkoušky, v nichž se však více než na sebe spoléhali na Boží pomoc, a proto dokázali vydržet všechno to zlé, co přineslo 20. století, jehož příchod nedávno tak velkolepě oslavovali.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová